

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

DEAD MAN

นักสืบฆาตวิเศษ

SWITCH

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

ในที่สุดทั้ง 'ยองวอน' และ 'โฮฮยอน' ก็ได้หลุดพ้นออกมาจากอุปของวันคริสต์มาส อันเป็นนิรันดร์ ซึ่งหลังจากที่พวกเขารักษาบาดแผลทางกายจนหายสนิทแล้วก็ได้กลับมาใช้ชีวิตกันตามปกติ ทว่าพวกเขาก็ยังรู้สึกไม่คุ้นชินมากนัก เนื่องจากที่ผ่านมาพวกเขา มักจะตกอยู่ในสถานการณ์ที่ตึงเครียดอยู่ตลอดเวลา

แม้ว่าบาดแผลทางกายจะหายไปตามกาลเวลา แต่บาดแผลทางใจที่ผู้รอดชีวิต ได้รับติดตัวมากับยังคงส่งผลกระทบไม่มากนักน้อย ดังนั้นแล้วพวกเขาจึงต้องเยียวยา บาดแผลในจิตใจกันต่อไป และถึงแม้ว่าจะพยายามทำตัวให้เป็นปกติสักแค่ไหน แต่ พวกเขาก็คงรู้อยู่แก่ใจว่าแท้จริงแล้วตัวเองนั้นรู้สึกเช่นไร

นอกจากนี้ยังมีความลับอันเป็นสาเหตุที่แท้จริงของหยานะในครั้งนี้ซึ่งยังไม่เคยถูก เปิดเผยออกมา โดยความลับที่ว่านั้นคือสิ่งใด ใครเป็นผู้กุมความลับที่ว่านี้ และต้นเหตุ แห่งหยานะครั้งนี้มีที่มาจากอะไรกันแน่ ไปติดตามต่อกันได้ใน 'DEAD MAN SWITCH ฝ่าวิกฤตปิดสวิตช์ตาย' เล่มที่สามซึ่งเป็นเล่มสุดท้ายนี้กันเลยละ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* ฮาแจมิน

หัวหน้าแผนกจากทีมบริหารจัดการทรัพยากรอาคาร เขาเป็นหนึ่งในผู้รอดชีวิตในอาคารที่ระลอกครอบงำเจ็ดสิบปีของมหาวิทยาลัยแพกฮิล แม้จะมีจุดจบที่ไม่ดี แต่ก็ถือได้ว่าเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้เหตุการณ์ดำเนินต่อไปจนถึงจุดสิ้นสุดทั้งแบบที่คาดฝันและไม่คาดฝัน

* อิกยองฮวาน

นักศึกษาระดับชั้นบัณฑิตศึกษาที่เคยร่วมชะตาฟันฝ่าเหล่าซอมบี้กับยองวอน โฮยยอน และฮันบินตอนที่อยู่ในอาคารบริหารส่วนกลาง กระทั่งประสบอุบัติเหตุจนไม่ได้สติ และเสียชีวิตในที่สุด ซึ่งได้กลายมาเป็นบาดแผลทางใจสำหรับคนที่รอดชีวิต โดยเฉพาะฮันบินที่เคยพักอยู่ห้องเดียวกับเขา

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหาประกอบด้วยเนื้อเรื่องเกี่ยวกับความรุนแรง การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ

บาดแผลทางใจ การบูลลี่ การใช้ถ้อยคำที่หยาบโลน
การกลั่นแกล้งรังแก สภาพศพ สถานการณ์อันน่าขยะแขยง
และการมีเพศสัมพันธ์โดยความยินยอมของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

อยู่ในภาวะคลุมเครือ

ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อจิตใจ

สำหรับผู้่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ตอนพิเศษ 1

สิ้นสุดฝันร้าย

"คุณของโฮฮยอนครับ"

"ครับ"

"การตรวจสำหรับวันนี้เสร็จเรียบร้อยแล้วครับ นัดหมายครั้งถัดไปคือสัปดาห์หน้า ที่นี้สัปดาห์หน้ามีแค่เจาะเลือดไม่ต้องตรวจร่างกายอย่างละเอียดแล้วครับ"

เจ้าหน้าที่แผนกธุรการพูดรัวๆ ด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่งโดยที่สายตายังคงจับจ้องอยู่ที่จอมอนิเตอร์ ยิ่งงั้นเจ้าหน้าที่ก็พูดเหมือนเดิมทุกครั้ง เพราะฉันผมเลยฟังผ่านๆ หูไปขณะหันหน้าไปมองอีกทาง ผู้ป่วยนับสิบคนนั่งอยู่บนโซฟาในห้องนั่งรอ ซึ่งมีรายงานข่าวดังมาจากโทรทัศน์จอใหญ่ที่ตั้งอยู่ตรงหน้า

[แอนติบอดีรักษา 'ไวรัส ม.แพกฮิล' ที่พัฒนาโดยกรมควบคุมและป้องกันโรค มีรายงานยืนยันผลการทดลองในสัตว์]

[ช่องโหว่ของระบบกักกันโรค ความหละหลวมในการดูแลผู้ป่วยที่อาจติดเชื้อ...จุดประเด็นปัญหาการขาดจิตสำนึกด้านความปลอดภัยที่ลุกลามในสังคม]

แม้ว่าเวลาจะผ่านไปหลายเดือนแล้ว แต่ชื่อมหาวิทยาลัยของผมก็ยังคงปรากฏอยู่บนหน้าข่าวไม่เว้นแต่ละวัน นักข่าวเข้าออกเป็นว่าเล่นจนกรณีประทุ

โรงพยาบาลจะลึกอยู่แล้ว บางครั้งใบหน้าที่คุ้นเคยก็ปรากฏอยู่บนจอโทรทัศน์ พร้อมกับหัวข้อการสัมภาษณ์ผู้รอดชีวิต แม้ผมจะเริ่มคุ้นเคยกับสิ่งเหล่านี้แล้ว แต่ลึกๆ ก็ยังรู้สึกแปลกอยู่ดี

ไม่ต้องบอกก็รู้ได้อย่างแน่ชัดว่าแอนติบอดีที่ใช้รักษาอาการติดเชื้อนั้น ได้มาจากไหน คนพวกนั้นแทบจะลืมชีวิตที่ต้นแขนผมเมื่อสัปดาห์ก่อน ดูท่าคงจะสกัดมาจากเลือดที่สูบออกไปจากตัวผมนั่นแหละ เลือดที่เพิ่งเจาะไปเมื่อครูนึกถึงเขาไปใช้เป็นตัวช่วยในการวิจัยอะไรสักอย่างอีกเหมือนกัน

มีวัคซีนตัวหนึ่งชื่อว่า 'วัคซีน Anti-D' ซึ่งเป็นชื่อของยารักษาโรคหายากที่เกิดขึ้นในกลุ่มคนที่มีหมู่เลือดอาร์เอชลบ เนื่องจากวัคซีนนี้ไม่สามารถสังเคราะห์ขึ้นมาเองได้ ผู้ที่มีแอนติบอดีกลุ่มเล็กๆ จึงต้องบริจาดเลือดอย่างสม่ำเสมอตลอดชีวิต ไวรัสที่แพร่ระบาดในเหตุการณ์สะเทือนขวัญครั้งนี้เลยพอจะบรรเทาลงไปได้บ้าง ไม่ดี สถานการณ์มันเลวร้ายมากขึ้นกว่าเดิมอีก เพราะจนถึงตอนนี้ผมยังคงเป็นเพียงคนเดียวที่ถูกระบุว่ามียาแอนติบอดี

หลังจากปิดตายวิทยาเขตก็ยังมีผู้ติดเชื้อปรากฏตัวออกมาเรื่อยๆ บางรายที่หลบหนีออกมาจากวิทยาเขตก็ติดเชื้อมาก่อนหน้านั้นแล้ว และบางรายก็ได้รับเชื้อผ่านทางสัตว์ ผู้ที่ได้รับความช่วยเหลือบางคนถูกเข้าใจว่าเป็นไข้หวัดเพราะป่วยและไข้ขึ้นสูง แต่ก็เกิดเรื่องน่าสยดสยองขึ้นเมื่อคนเหล่านั้นก็ตายอย่างกะทันหันในโรงพยาบาล

รัฐบาลเคลื่อนไหวย่างรวดเร็วโดยมีการเรียกระดมกำลังทหารและตำรวจมากักกันผู้ที่มีอาการผิดปกติเอาไว้ อีกทั้งปิดทางเข้าออกในละแวกวิทยาเขต และฆ่าเชื้อบริเวณนั้นทั้งหมดอย่างทั่วถึง นั่นเป็นมาตรการที่ดีที่สุดสำหรับพวกเขาแล้ว

อย่างไรก็ตามแม้จะชะลอการแพร่กระจายของไวรัสได้ แต่ก็ไม่อาจหยุดยั้งมันได้อย่างสมบูรณ์ นับว่ายังเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ที่ตายไม่ฆ่า ผู้ต้องสงสัยที่คิดว่าจะติดเชื้อแม้แต่นิดเดียวให้สิ้นซาก และในทางการแพทย์เองก็ไม่สามารถรักษาผู้ที่ติดเชื้อไปแล้วให้กลับคืนสู่สภาพเดิมได้ จึงทำได้เพียงแค่มองภาพคนพวกนั้นทรมานทลายด้วยความเจ็บปวดจนหัวใจหยุดเต้นไปเองโดย

สมบูรณ ก่อนที่พวกเขาจะฟื้นคืนชีพกลับมาใหม่ด้วยสารรูปที่น่ายศดสยง
ผมได้ยินว่ที่มวิจยประสบควมสำเร็จในการทดลองกับสัตว์แล้ว ผมแค่หวังว่
พวกเขาจะพัฒนาวิคชนให้ล้เร่งเพื่อที่จะได้ไม่ต้องมีผู้เสียชีวิตไปมกกว่นั้

ผมยังรู้สึกเหมือนกับว่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ไม่ใช่เรื่องจริงอยู่เลย ทั้งเรื่องที
หนีรอดจากมหาวิทยาลัยและได้ชวนคืนสู่ชีวิตประจำวันอีกครั้ง ได้นอนตื่นสาย
ภายใต้ผ้าห่ม ได้กินข้าวครบทุกมื้อ ได้อาบน้ำอย่างเบาสบายตัวและเปลี่ยน
เสื้อผ้าใหม่ รวมถึงได้นอนไกลโทรศัพท์ไปวันๆ ผมยังรู้สึกว่าเรื่องจริงที่เกิดขึ้นนั้น
เป็นเหมือนความฝัน ภาพตัวผมที่เดินเตร็ดเตร่รอบวิทยาเขตอันหนาวเหน็บ
ด้วยเนื้อตัวที่เลอะไปด้วยคราบเลือดกับฝุ่นยังคงชัดเจนอยู่ในความทรงจำ

หลังจากได้รับการช่วยเหลือบนภูเขาที่มีหิมะถมตัวหนา ผมก็ฝันร้าย
เกือบทุกคืน โดยเรื่องราวที่ฝันถึงนั้นมีหลากหลายมาก ตั้งแต่ฝันว่าหลบหนี
ออกมาได้ แต่พอตื่นขึ้นก็พบว่าตัวเองยังอยู่ในวิทยาเขต ไปจนถึงฝันว่าไวรัส
ได้แพร่กระจายสู่โลกภายนอกจนทุกคนถูกฆ่าตายเกลี้ยง ถึงจะได้เข้ารับการ
ตรวจรักษาทางด้านสภาพจิตใจในฐานะผู้รอดชีวิตมาโดยตลอด แต่ก็ดูเหมือน
ว่าจะไม่ได้มีผลอะไรเท่าไรนัก

"ไว้พบกันตอนนัดรอบถัดไปนะครี๊บ สวีสดีครี๊บ"

พนักงานที่คลิกเข้ามาด้วยสีหน้าเพื่อชิงชิมค้อมศรีระพลางบอกลา เสียงนั้น ทำให้ผมสะดุ้งตื่นจากภวังค์แห่งความคิด ผมรีบขับรถคนไข้มาแล้วขับออกตามความเคยชิน ก่อนจะหมุนตัวกลับไป

ลือบบั๊ของโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยยังคงพลุกพล่านเช่นเคย ในบรรดา
คนเหล่านั้นมีคนที่ถูกไวรัสซอมบี้รุกรานครอบครองหรือคนรักไปหรือเปล่านะ
ถ้าผู้เสียชีวิตนับไม่ถ้วนที่เจอในวิทยาเขตโชคดีกว่านี้อีกสักหน่อย ตอนนั้นพวกเขา
ก็คงจะรอดชีวิตและกำลังรอคิวรักษาอยู่ที่ลือบบั๊นี่เหมือนกันกับผม

ในทางกลับกัน ถ้าหากว่าผมโชคร้ายกว่านี้อีกสักหน่อย ผมคงจะตายไป โดยที่ไม่อาจหนีรอดออกมาได้เหมือนกับบรรดาศพที่ตายกันเกลื่อนกลาดที่นั่น และเวลา ก็คงจะ...

'รุ่นพี่เคยเห็นผมตายมาก่อนสินะครับ'

'...อืม'

เวลาคงจะย้อนกลับไปสู่เช้าวันคริสต์มาสอีกครั้ง ถ้าผมตายไป มนุษย์เพียงหนึ่งเดียวที่มีแอนติบอดีจะหายไป หลังจากนั้นโลกทั้งใบก็จะตกอยู่ในฝันร้ายอย่างแท้จริง

จนแล้วจนรอดผมก็ยังหาคำตอบไม่ได้ว่าทำไมฉันถึงย้อนเวลากลับไปทำไมเขาต้องเป็นคนที่จดจำเรื่องราวทุกอย่างได้ มันเป็นการจัดฉากของพระเจ้าหรือกลอุบายของปีศาจกันนะ หรือว่ามันจะเป็นเพียงภาพหลอนที่ผมกับรุ่นพี่มองเห็นหลังจากทุกข์ทรมานในสถานการณ์คับขันแบบนี้กันแน่

มาคิดเอาป่านนี้ก็เปล่าประโยชน์ ที่ผ่านมาราประสพกับเรื่องราวที่ไม่สมจริงมากมาย ไม่สมจริงตั้งแต่คนตายแล้วฟื้นคืนชีพขึ้นมาหลายร่างเป็นตัวประหลาดแล้ว คำถามที่ค้างคาสุ่มรวมกันเป็นภูเขา และนี่เป็นแค่หนึ่งคำถามที่เพิ่มเข้าไปในบรรดาคำถามเหล่านั้น

ผมเดินผ่านล็อบบี้ที่กว้างขวางไปยังประตูทางออก คนแปลกหน้าเดินผ่านตัวผมไปมากมาย และก่อนที่จะเดินพ้นออกไปข้างนอกเต็มตัว สายตามักจะเหลือบไปเห็นหัวข้อขาที่ปรากฏอยู่บนจอโทรทัศน์ด้านหลังประตูกระจก

[มีการเปิดเผยว่าในช่วงเวลาที่เกิดเหตุ ทางมหาวิทยาลัยกำลังวิจัยโรคติดต่อจากสัตว์สู่คนสายพันธุ์ใหม่ ซึ่งมีลักษณะทางพันธุกรรมคล้ายกับโรควัวบ้า... อะไรคือสาเหตุที่ทำให้กลายพันธุ์กะทันหันจนก่อเกิดเป็น 'ไวรัสซอมบี้']

ผมปิดประตูอย่างไม่มีแฉแส อากาศในสถานที่ที่อึมครึมและหนักอึ้งหายวับไปในพริบตา และถูกแทนที่ด้วยแสงแดดจ้าแลบตาไปกับสายลมเย็นๆ ด้านนอก

วันนี้อากาศยังคงหนาวเช่นเคย ความหนาวเย็นในช่วงต้นฤดูใบไม้ผลินั้นหนาวสะท้านไปถึงข้อศอกไม่ต่างจากฤดูหนาว ผู้คนต่างสวมเสื้อหนาวกันหนาๆ และรีบเดินจ้ำก้นให้เร็วไวๆ ผมเห็นดอกไม้ที่บ้านช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิในสวนของโรงพยาบาลเริ่มผลิบานที่ละดอกสองดอก ส่วนดอกของต้นซากุระ

ที่ปลูกริมทางนั้นยังคงเป็นดอกตูมอยู่

เวลาล่วงเลยมาจนปานนี้แล้วเหอเนี่ย ระหว่างที่ผมเข้ารับการรักษาโดยนอนค้างอยู่ที่โรงพยาบาลจนได้เปลี่ยนมาับการรักษาแบบผู้ป่วยนอก ฤดูกาลได้เปลี่ยนผ่านไป ทว่าฝันร้ายของผมยังคงติดอยู่ในฤดูหนาวอันหนาวเหน็บ

ผมกระชับเสื้อโค้ตแล้วเดินต่อ ถ้าไม่ออกไปสายก็คงต้องรีบเดินสักหน่อยแล้ว

ผมหยิบโทรศัพท์ออกมาขณะยืนอยู่หน้าประตูห้องที่ผมไม่เคยมาและลองเช็กที่อยู่ที่ผมส่งมาในข้อความอีกรอบหนึ่ง นี่ผมมาถูกที่แล้วใช่ไหมนะ แต่ด้วยความที่ผมถือสัมภาระมาเต็มมือสองข้างเลยมองโทรศัพท์ได้อย่างทุลักทุเล

ผมรู้สึกประหม่าแปลกๆ คงเป็นเพราะเพิ่งมาที่นี่ครั้งแรก หรืออาจเป็นเพราะที่นี่เป็นคนโดมิเนียมหรูที่ปกติแล้วผมคงไม่กล้าย่างกรายเข้ามา ผั่งและพื้นในโถงทางเดินกว้างขวางถูกปูด้วยหินอ่อนสีดำทั้งหมด ผมไม่เห็นวิวของใครสักคนในโถงทางเดินนี้เลย ตอนไปสอนพิเศษให้นักเรียนประถมบ้านคนรวยผมก็ไม่ได้ใจฝ่อขนาดนี้สักหน่อย

ผมลังเลเล็กน้อยก่อนจะกดออก ไม่นานประตูหน้าต่างที่ดูแน่นหนาก็เปิดออก ชายร่างสูงที่สวมเสื้อยืดแขนสั้นสีดำเผล่ออกมาตรงช่องประตูนั้น เขาน่าจะเพิ่งอาบน้ำเสร็จมาหมาดๆ ผมสีดำธรรมชาติเลยดูดำขลับขึ้นกว่าปกติ

"เอ่อ..."

ทันทีที่สบตากัน ผมก็เผลอผงกหัวถอยหลังโดยไม่รู้ตัว รุนพี่ที่ก้มมองผมตาไม่กะพริบเลยหัวเราะออกมาเบาๆ

"กดออกเสร็จแล้วทำไมยืนตัวลึบอย่างนั้นล่ะ"

นี่เป็นครั้งแรกที่ผมเผชิญหน้ากับรุนพี่จริงๆ นับตั้งแต่วันที่สาวภาพรักรักกับเขาในห้องพักผู้ป่วย ตอนอยู่ที่โรงพยาบาลผมถูกเรียกไปตรวจร่างกายอย่างละเอียดไม่เว้นแต่ละวัน หลังออกจากโรงพยาบาลแล้วก็รักษาตัวอยู่ที่บ้านของตัวเองมาโดยตลอด ส่วนรุนพี่นอนอยู่ในโรงพยาบาลนานกว่าเพราะกระสุนปืนฝังที่ซี่ข้างของเขา ตารางเวลาของเราเลยซุลมุนกว่าจนไม่มีโอกาส

ได้พบเจอกัน

ถ้านับเป็นเวลาก็น่าจะประมาณไม่กี่สัปดาห์ แต่ผมกลับรู้สึกว่าได้เจอเขามานานมากๆ ผมรู้สึกไม่คุ้นเคยกับรุ่นพี่ที่พบกันในสถานที่ธรรมดาทั่วไปที่ไม่ใช่ในวิทยาเขตที่เต็มไปด้วยเลือดหรือห้องพักรับผู้ป่วยที่มีแต่กลิ่นยาฆ่าเชื้อ เขาเป็นเหมือนกับตัวเอกในโปสเตอร์หนังสยองขวัญที่ถูกตัดแปะบนโปสเตอร์หนังโรแมนติคคอมมิดี้แบบฉายเดี่ยว

"สวัสดีครับ ไม่ได้เจอกันนานเลยนะครับรุ่นพี่"

ผมเอ่ยทักทายเพื่อทำลายความอึดอัด รุ่นพี่จึงพยักหน้าตอบกลับมาเสียงๆ

"อืม สวัสดี ฮยอนอา"

"..."

พอทักทายเสร็จก็ไม่มีอะไรจะพูดต่อ ผมควรถามออกไปว่า 'ແລ່ຕຣັງທີ່ເຈັບໄປເປັນໄລ່ວາໃຫ້ໄໝ່ຄຣັບ' ดีไหมนะ 'ໄມ່ລີ...ກໍຮູ້ຢູ່ວ່າຍັງໄມ່ໄຫຍ່ດີ ຈະຖາມໄປເພື່ອອະໄກ້ກັນ ດ້ານ້ຳຖາມວ່າ 'ຮຸ່ນຟີ່ສບາຍດີໄໝ່ຄຣັບ' ດີໄໝ່ນະ ແລ້ວນີ້ຜູ້ຈະຖາມ ຄວາມເປັນຢູ່ເຂົາໄປເພື່ອອະໄກ້ລະ ວ່າແຕ່ຮຸ່ນຟີ່ກັບຜູ້ຈະຖາມຊຸກພາບນອນໄສ້ກັນ ບາບນີ້ຕັ້ງແຕ່ເມື່ອໄກ່ນະ

เราเคยจ้องหน้ากันอย่างเชือดเฉือน ผลัดกันหาเรื่องทะเลาะ จูบกัน หรือแม้แต่มีอะไรกันในวิทยาเขตที่ล่มสลายนั้นเราก็ก้ามาแล้ว แต่ทุกอย่างก็เหมือนเป็นเรื่องในอดีตที่เลือนรางมากๆ ผมรู้สึกชินเลยหลบตาต่ำเอาดื้อๆ

"นั่นอะไรนะ นายถือมาทำไม"

ผมก้มมองช่อดอกไม้ในอ้อมแขน ดอกกุหลาบสีแดงสดหลายสิบดอกที่แย้มบานนำมองจัดจ้านอยู่เต็มสองตา ใบหน้าของผมพลันเหว่ร้อน ผมคิดในใจว่า 'ເອົາໄກ່ເອົາກັນ' พลังยีนช่อดอกไม้ออกไป รุ่นพี่ยืนเหม่อไปครู่หนึ่ง ก่อนจะรับช่อดอกไม้ไปในจังหวะถัดมา และดอกไม้เหล่านั้นก็ดูเล็กลงไปทันตาเมื่อเข้าไปอยู่ในมือใหญ่ของเขา

"ผมตั้งใจเอามาให้รุ่นพี่ครับ"

"ให้ฉัน? เอามาให้ฉันทำไมหรอ"

"คือว่า..."

ผมอายุที่จะต้องพูดมันออกมาจากปากของตัวเอง

"พวกเรา...ก็นั่นแหละครับ นี่มันครั้งแรก"

"อ่าฮะ ครั้งแรก"

เขาพูดตามผมด้วยน้ำเสียงยานคางอย่างหยอกล้อ ผมรู้สึกเหมือนหน้าตัวเองแดงไปหมดจนไม่กล้าสบตากับเขา เลยได้แต่พูดอุบอิบเสียงเบา

"ก็เราเจอกันครั้งแรกไม่ใช่หรอครับ แถมยังเป็นเดดแรกหลังจากที่รุ่นพี่เพิ่งออกจากโรงพยาบาลด้วย ผมเลยถือโอกาสให้มันเป็นของขวัญแสดงความยินดีไปด้วยเลยนะครับ"

ตอนนั้นผมสารภาพว่าชอบรุ่นพี่ในห้องพักผู้ป่วย พอรุ่นพี่ไม่ปฏิเสธ ผมก็เลยทักท้วงเอาเองว่าตอนนี้เรากำลังคบกันอยู่ ผมเลยซื้อดอกไม้แล้วก็ของขวัญมาให้รุ่นพี่

แต่ดูเหมือนว่ารุ่นพี่จะไม่ได้คิดอะไรเป็นพิเศษ เพราะไม่อย่างนั้นเขาคงไม่เรียกผมมาที่ห้องของตัวเองโดยที่แต่งตัวดูสบายๆ ชิลๆ อย่างนี้หรอก มีหน้าขำเขายังเพิ่งอาบน้ำออกมาด้วย นี่ผมเล่นใหญ่ริบรูกเกินไปอยู่ฝ่ายเดียวหรือเปล่านะ ให้ตายสิ ขายหน้าจะแย่อยู่นะแล้ว

"ไม่ถูกใจหรอครับ"

รุ่นพี่เงยไปพักหนึ่ง เขาจะประชดผมว่า 'ไร้สาระ' หรือเปล่านะ เขาจะถามว่า 'แค่สารภาพรักครั้งเดียวก็นึกได้เกิดไปถึงไหนต่อไหนแล้วหรอ' หรือเปล่า แล้วนี่จะหัวเราะเยาะที่ผมทำตัวรุกแรงเกินไปไหมนะ ผมแอบลุ้นระทึกอยู่ในใจ

"ฮอฮอฮอน"

ในที่สุดรุ่นพี่ก็เปิดปากพูดออกมา

"นายทำแบบนี้กับไอ้เวรตัวอื่นด้วยไหม"

"ครับ?"

"กับไอ้เวรตัวอื่นนะ...ฉันหมายถึงเรื่องเดด แม่งเฮีย นั่นแหละ นายทำตัวหวานๆ แล้วซื้อดอกไม้ให้ทุกคนที่เดดใช้ใหม่ ที่ผ่านมาใช้หน้าสวยๆ นี่ตกไอ้พวกเวรนั้นไปกี่คนแล้วล่ะ"

เขาขบกรามเบาๆ ผมรู้สึกว่ามีบางอย่างแปลกๆ

"คือ...ผมไม่ได้ทำแบบนั้นหรอกนะครับ"

"ไม่ได้ทำแน่นะ?"

"ไม่ครับ เอ่อ...รุ่นพี่ครับ"

"ถ้าฉันหมายความว่ายังไง บางคนให้บางคนไม่ให้? นี่ฉันได้รับเลือก
เหวอเนี่ย ว้าว รู้สึกเป็นเกียรติโคตรๆ เลยแฮะ"

"บอกว่าไม่ใช่อย่างนั้นไงครับ...ช่วยฟังผมพูดก่อนแบบนี้ได้ไหมครับ
ผมจะอธิบายให้ฟังครับ"

"อธิบายอะไรของนาย จะใช้ลูกไม้อะไรอีก"

กระดาดห่อช็อคโกแลตในมือของเขายับเยิน คำพูดแค่ไม่กี่คำกลับทำให้
สถานการณ์พลิกผันแบบงูไม่กลับ ผมรู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองกลายเป็นคนชั่วช้า
ที่ทิ้งแฟนหนุ่มผู้นางสงสารแล้วไปคบชู้อยู่กับคนนั้นที่คนนี่ที่

"ผมขอโทษครับ"

ผมวางมือลงบนหลังมือเขา ถึงจะไม่เข้าใจว่าทำไมตัวเองต้องขอโทษ
แต่ก็ต้องพูดขอโทษออกไปก่อน

"ช่างเหอะ"

เขาเบือนหน้าหนีพลางกำช็อคโกแลตไม้ของผมอย่างหนักมือ ก้านดอกไม้
จะแหลกคามือเขาก่อนหรือว่าเขาจะเย็นลงก่อนก็ไม่รู้ ผมลูบปลอบหลังมือที่มี
เส้นเลือดปูดนูนออกมาพลางสังเกตท่าทีของเขา

"รุ่นพี่ครับ งอนผมเหวอครับ"

"ไม่รู้"

"จะไม่พูดกับผมหน่อยเหวอครับ"

"ไม่ละ ไม่มีอารมณ์จะพูด"

"ผมไม่ได้ให้ดอกไม้ใครแล้วก็ไม่เคยทำอย่างนั้นเลยนะครับ ผมไม่ได้เจอ
รุ่นพี่มานานแล้ว พอรุ่นพี่ชวนให้มาห้อง จะมามือเปล่ามันก็ยังโออยู่ ผมเลย
ซื้อช็อคโกแลตติดมือมาด้วยนี่ไงครับ"

"..."

รุ่นพี่ยังคงเป็นหน้าหนังสืออย่างไม่สนใจที่จะฟัง ผมจึงโยนความกระอักกระอ่วนทิ้งไปแล้วพูดปลอบเขาอย่างร้อนรน

"ผมผิดไปแล้วครับ จากนั้นไปจะไม่ให้ดอกไม้ใครนอกจากรุ่นพี่เลยครับ"

รุ่นพี่ถอนหายใจพรี๊ด ดวงตาที่คมกริบดูโอนอ่อนลง

"คิดว่าอ้อนแบบน่ารักอย่างนั้นแล้วเรื่องจะจบง่าย ๆ จั๊นสินะ?"

"ฮะ? ผมไปอ้อนรุ่นพี่เมื่อไหร่กัน!"

เขาโน้มหน้าเพื่อจ้องชะมัด พูดเรื่องอะไรของเขาอีกแล้วเนี่ย ผมเนี่ยนะ อ้อนแบบน่ารัก? เขามองอืท่าไหนกัน ไม่ใช่ว่าผมอ้อนวอนเขาอย่างคนซี้ตลาดหรือกหรือ

"ไหวพริบก็นิดอยู่หรือก สมกับหน้าตาดี"

"ว่าไงนะครับ"

"เข้ามาสิ"

รุ่นพี่เมินผมโดยสิ้นเชิงแล้วเดินหายลับเข้าไป โดยที่ในมือถือช่อดอกกุหลาบที่เียนไปแล้วส่วนหนึ่ง ผมลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตามเขาเข้าไปอย่างไม่ได้คิดอะไร

ผมนึกถึงของขวัญที่นอนสงบนิ่งอยู่ในถุงช้อปปิ้งซึ่งยังไม่ได้ยื่นให้เขาลำพังแค่ให้ช่อดอกไม้ก็โดนล้อหนักแล้ว ถ้าให้ของขวัญนี้ด้วยจะเจอเรื่องน่าอายขนาดไหนกัน ไว้วันหลังแล้วกัน หาจังหวะเหมาะ ๆ วันหลังแล้วค่อยให้ก็ได้ เสียงกรอบแกรบดังมาจากถุงช้อปปิ้งที่ถืออยู่ในมือ แต่ผมก็กำลังทำเป็นไม่ได้ยินมัน

"รบกวนด้วยนะครับ"

ผมค่อย ๆ ถอดรองเท้า ก่อนจะเดินเข้าไป ภายในห้องกว้างขวาง ข้างในปูด้วยพรมอ่อนทั้งหมดเหมือนกับโถงทางเดินด้านนอก เฟอร์นิเจอร์มีครบครันตั้งแต่โซฟาไปจนถึงโต๊ะ แต่ก็น่าแปลกที่ทุกอย่างกลับดูไม่มีชีวิตชีวาเลยสักนิด

ตู้หนังสือกับชั้นวางของโล่งไปหมด แต่กลับมีหนังสือกองพะเนินเป็นภูเขา ระเกะระกะอยู่บนพื้นห้องนั่งเล่น หนังสือปกแข็งที่ดูเหมือนหนังสือภาพนิทรรศการ

กับตำราศิลปะกองอยู่รวมกัน ข้างกันนั้นมีพวกตีวีดีหนังวางแหะอยู่ อันที่จริง บุคลิกของรุ่นพี่เองก็ดูไม่ใช่คนที่จะจัดระเบียบข้าวของอะไรให้เป็นระเบียบ เรียบร้อยอยู่แล้ว

"คุณพ่อคุณแม่หรือคนอื่น ๆ อยู่กันไหมครับ ผมควรจะทักทายพวกท่าน หน่อยนะครับ"

ผมถามอย่างระมัดระวัง แต่แล้วรุ่นพี่ก็ส่ายหน้าเป็นคำตอบ

"ไม่ต้องก็ได้ ที่นี้มีแค่สายกับฉันสองคน"

"รุ่นพี่อยู่คนเดียวหรือครับ"

"อืม"

"แล้วครอบครัวล่ะครับ"

"ไม่มี"

หัวใจของผมพลันกระตุกดู จะว่าไปแล้วผมก็ไม่เคยได้ยินรุ่นพี่เล่าถึง ครอบครัวเลยสักครั้ง ผมนึกอยากตบปากตัวเองที่พรั่งปากพูดพล่อยออกไป

"ขอโทษครับ เอ่อ...คือว่าผม..."

รุ่นพี่หันมามองผมแล้วยิ้มเบาๆ เขาใช้นิ้วชี้จิ้มแก้มผม แต่ผมก็ไม่กล้า ตอบโต้กลับ

"ดูทำหน้าเขาสี หน้านายก็ขาวอยู่แล้ว นี่ยิ่งขีดเข้าไปใหญ่ ยิ่งกับวิปครีม แะแข็งแน่นะ"

"..."

"แกลองอีกหน่อยคงได้ร้องไห้แงๆ ใหญ่เลยมั้งเนี่ย ฉันล่ะอยากให้เห็นนาย ตอนร้องไห้โฮแบบน่ารักๆ จัง"

"..."

"นายคงจะไม่รู้สินะว่าที่ผ่านมาฉันลำบากแค่ไหนกับการที่ต้องอดใจ ไม่ให้สัมผัสนาย อดใจไม่ให้จิ้มแก้มนุ่มนิ่มนี้ อดใจไม่ให้ลูบมือกับเท้าสวยๆ แล้วก็อดใจที่จะไม่ซุกน่องน้อยสีชมพูของโฮยฮอนของฉันนะ"

"เดี๋ยวจะครับ ให้ตายสิ"

ความลามกยังคงอยู่ครบเหมือนเดิมไม่มีเปลี่ยน รุ่นพี่หยิกแก้มของผม

เหมือนบีบก้อนโมจิอย่างไม่สนใจอะไรผมเลยสักนิด พอผมตั้งท่าอยากจะร้องไห้
ออกมาจริงๆ เขาถึงได้เปิดปากพูดขึ้นได้ในที่สุด

"ฉันไม่ได้เห็นหน้าพ่อมานานแล้วตั้งแต่เขาหย่ากับแม่ไป ส่วนแม่ฉันตอนนี้
ก็อยู่ที่ต่างประเทศ"

"อา..."

ผมหมดแรงทันทีที่ได้ยินอย่างนั้น แต่ก็ถือว่าโชคดีที่ผมยังไม่ได้ไปพูด
อะไรสะกิดแผลใจของรุ่นพี่เข้า

พวกเราหนีจากฝันร้ายที่มีวิทยาเขตเป็นฉากหลังและเรียนรู้เรื่องราว
ของกันและกันทีละน้อย ทั้งอายุ วันเกิด รสนิยม และความสัมพันธ์ในครอบครัว
ยิ่งได้รู้เรื่องเหล่านั้นทีละอย่าง ผมก็ยิ่งรู้สึกว่าเขาเป็นคนที่ใช้ชีวิตอยู่ในโลกของ
ความเป็นจริง มันเป็นความรู้สึกเหมือนกับวันนั้น วันที่เขาออกผมแน่นพลง
ตั้งใจฟังเสียงหัวใจของผมและโล่งใจที่ผมยังมีชีวิตอยู่

"แม่ฉันบอกว่าพอไปเรียนมหาวิทยาลัยไกลๆ แล้วจะได้เป็นตัวของตัวเอง
เต็มที่ ไหนๆ ถ้าชอบด้านนี้มากก็ไปเรียนมหาวิทยาลัยที่อยู่อีกซีกโลกหนึ่งเลยสิ
แต่ฉันไม่คิดดังนั้นเลยจึงใจเลือกเรียนมหาวิทยาลัยในประเทศ เธอเลยบอกว่า
ถ้าฉันไม่ไปเธอจะไปเอง แล้วก็แพ็กกระเป๋าเดินทางทันที"

เขาเลือกมหาวิทยาลัยด้วยเหตุผลนั้นนั่นแหละ แต่คะแนนขั้นต่ำของ
มหาวิทยาลัยเราก็ใช้ว่าจะต่ำนะ ผมรู้สึกทึ่งกับเขาไม่น้อยเลยทีเดียว

"แต่ถึงอย่างนั้นรุ่นพี่ก็บาดเจ็บหนักนี่ครับ ต้องเข้ารับการผ่าตัดตั้ง
หลายครั้ง แม้แต่ตอนอยู่ที่โรงพยาบาลท่านก็ไม่มาเยี่ยมเลยเหอะครับ"

"ฉันบอกเองแหละว่าอย่าเสนอหน้ามา เห็นหน้าไปก็มีแต่จะเจ็บแผล
หนักกว่าเดิม"

ผมนึกถึงตอนไปเยี่ยมเขาที่ห้องพักรักษาตัว ห้องพักของเขาว่างเปล่า
ต่างจากห้องพักของผมที่มักจะวุ่นวายไปด้วยคนในครอบครัวอยู่เสมอ ถึงจะ
เป็นห้องพักเดี่ยวเหมือนกัน ทว่าห้องของเขากลับดูกว้างขวางมาก ผมยังจำ
กระเช้าผลไม้และดอกไม้ที่วางอยู่ใกล้ๆ เติ่งได้ ดูจากดีไซน์ที่หรูหราคู่กับ
การดสลักทองคำเปลวแล้ว มันน่าจะเป็นของที่มีคนสั่งจากบริษัทขนส่งมาให้

มากกว่าจะมีคนถือมาเย็บใช้ด้วยตัวเอง

ลูกชายของเธอรอดชีวิตจากเหตุการณ์เฉียดตายอันน่าสยดสยองมาได้ราวกับปาฏิหาริย์ แถมยังได้รับบาดเจ็บจากกระสุนปืนจนต้องเข้าโรงพยาบาล แต่เธอกลับไม่โผล่หน้ามาเย็บเลยด้วยซ้ำ ระหว่างนั้นก็แค่ส่งของขวัญมาให้ไม่ขาด ทั้งยังยกคอนโดมิเนียมนาคาแพงแบบนี้ให้นักศึกษาที่อยู่ตัวคนเดียว ควรเรียกความสัมพันธ์ของแม่ลูกคู่นี้ว่าเป็นความสัมพันธ์ที่แย่หรือดีกันนะ ดูท่าแล้วจะเป็นความสัมพันธ์ฉันแม่กับลูกที่ปล่อยปละละเลยกันเกินไปจนกลายเป็นความเย็นชา

ผมนั่งลงบนโซฟาในห้องนั่งเล่นโดยที่ยังไม่ได้ถอดเสื้อโค้ตออก ความเงิบงันอบอวลอยู่ระหว่างพวกเรา ผมไม่รู้ว่าจะต้องชวนคุยเรื่องอะไรดี ตอนติดอยู่ในมหาวิทยาลัยก็ไม่มีเวลามาทักวลเรื่องหัวข้อการสนทนา มีแต่คิดเรื่องที่จะหาอาหารยังงั้น จะจัดการกับผู้ติดเชื้อยังไง และจะหนีไปถึงประตูทางเข้ามหาวิทยาลัยด้วยเส้นทางไหน ทั้งหมดนั้นคือเรื่องที่พวกเราคุยกันเป็นหลัก บรรยายกาศยามได้นั่งอย่างสงบสุขกับรุ่นพี่ในห้องนั่งเล่นที่มีแสงแดดสาดส่องเข้ามาเป็นอะไรที่ไม่คุ้นตาสุด ๆ

"ผมจองตัวหนึ่งไว้ช่วงบ่ายนี้ครับ"

ผมเลือกที่จะไม่พูดอ้อมค้อมแล้วพูดเข้าประเด็นหลักอย่างไม่รอช้า รุ่นพี่จ้องใบหน้าด้านข้างของผมไม่วางตา

"ผมไม่รู้ว่ารุ่นพี่ชอบเรื่องไหนเลยจอร์จ เรื่องที่ดังอยู่ช่วงนี้ ถ้าไม่ถูกใจจะเปลี่ยนเป็นเรื่องอื่นก็ได้นะครับ ลองเลือกดูเรื่องอื่นในอินเทอร์เน็ตระหว่างทางไปก็ได้ครับ จะว่าไปแล้วแถวนี้มีร้านกาแฟที่ดังเรื่องเค้กสตรอเบอร์รี่ด้วยนะครับ อีกเดียวเราไปกินข้าวกับของหวานกันนะครับ ส่วนเรื่องร้านอาหาร..."

"ของโฮสยอน"

รุ่นพี่ตัดบทแล้วชิงพูดแทรกขึ้นมากลางคัน

"นี่ฉันยังเป็นรุ่นพี่ของนายอยู่อีกหรือ"

"ครับ?"

"มหาวิทยาลัยของเราหายไปแล้ว เรียกรุ่นพี่อะไรกัน"

อุบัติเหตุไวรัสรั่วไหลนั้นถือเป็นหายนะครั้งใหญ่เทียบเท่ากับโรงงานผลิตไฟฟ้านิวเคลียร์ระเบิด พื้นที่ในส่วนของมหาวิทยาลัยนั้นต้องถูกควบคุมแน่นนอนอยู่แล้ว ส่วนบริเวณใกล้เคียงก็ถูกกำหนดให้เป็นเขตควบคุมห้ามเข้าออกทั้งหมด อธิการบดีลาออกจากตำแหน่งและมีการอนุมัติให้ดำเนินการปิดมหาวิทยาลัยเพราะมีผู้คนจำนวนมากเสียชีวิตอยู่ในวิทยาเขต จึงไม่มีทางที่มหาวิทยาลัยจะรองรับนักศึกษาได้ตามปกติ

มีการมอบวุฒิบัตรให้กับนักศึกษาโดยมีเงื่อนไขว่าต้องเป็นผู้จบการศึกษาในภาคเรียนที่สองของปีก่อน แต่นักศึกษาที่ไม่ตรงตามเงื่อนไขต้องย้ายไปเรียนในมหาวิทยาลัยอื่นที่อยู่ใกล้เคียงแทน น่าเศร้าที่ผมกับรุ่นพี่จัดอยู่ในประเภทหลังอย่างน้อยตอนนี้ผมก็อยู่ปีสามแล้ว ส่วนรุ่นพี่เองก็เหลือแค่เรียนภาคเรียนสุดท้ายกับจัดนิทรรศการแสดงผลงานวิทยานิพนธ์เท่านั้น ถ้าหากต้องการจะจบการศึกษา เขาต้องเลือกสักอย่างหนึ่ง ถ้าไม่สมัครขอเทียบโอนเป็นกรณีพิเศษก็ต้องเทียบโอนในกรณีทั่วไปหรือเตรียมตัวสอบเข้าใหม่ แต่เขาก็ได้ผัดวันประกันพรุ่งออกไปโดยอ้างว่าต้องรักษาตัวก่อนเป็นอันดับแรก

ทั่วประเทศกำลังระส่ำระสายกับภัยคุกคามจากไวรัส แอมยังต้องมาคอยกังวลเรื่องเรียนอีกเหวอเหวีย ช่างเป็นเรื่องที่ซ้ำไม่ออกเลยสักนิด หลายคนตายจากไปอย่างน่าเศร้า ความทรงจำแสนเลวร้ายยังคงติดค้างอยู่ในหัวของผมกับรุ่นพี่ แต่ถึงอย่างนั้นเวลาก็ยังไหลผ่านไปโดยไม่รั้งรอใคร

"ก็บอกแล้วไงว่าให้เรียก 'ฟ็องวอน' หรือเรียก 'ทีรัก' ได้ก็ยิ่งดี"

"ไม่ครับ คำนั้นมัน..."

"พูดแบบเป็นกันเองก็ได้เน่า เรียกฉันว่า 'นาย' เลยก็ยังได้ เมื่อไหร่จะพูดว่า 'ค็องวอน หุบปากซะ' อีกละ นี่ฉันอุตส่าห์ตั้งตารอคำนั่นเลยนะ"

"ไม่พูดครับ! ผมไม่มีทางพูดคำนั้นอีกเด็ดขาด คำนั้นผมแค่เผลอพลั้งปากพูดออกไปตอนโกรธจริงๆ ก็เท่านั้นเอง"

"นี่ นายอยากทำตัวห่างเหินกับฉันขนาดนั้นเลยหรอ"

รุ่นพี่พลันหุบยิ้มทันทีจากที่กำลังยิ้มกริ่ม ปกติเขาก็ไม่ได้มีบุคลิกที่อ่อนโยนมากมายอะไร พอตั้งใจทำหน้าตาตึงตังแล้วจึงยิ่งดูน่ากลัวไปกันใหญ่

"นายทำตัวห่างเหินกับฉันแบบนี้มาตั้งแต่ตอนอยู่หน้าประตูเมื่อกี้แล้ว ทำตัวห่างเหินเหมือนตอนเจอกันครั้งแรกเลยนะ หืม? บอกให้เข้ามา ก็ทำหน้าหนักใจจะเป็นจะตาย แล้วไหนจะความเคารพนอบน้อมที่ปกติไม่เคยทำนั้นอีก ฉันบอกว่าไม่ต้องเรียกกรุ่นพี่ก็ได้ นายแม่งไม่ฟังทำอะไรอีกแล้ว"

"..."

"เมื่อก่อนฉันช่วยชักให้นิดหน่อยก็กอดฉันตัวสั้น ครางบอกว่ารู้สึกดี ไม่หยุดปาก แล้วทำไมอยู่ดีๆ ถึงได้หนีหน้ากันล่ะ ตอนติดอยู่ในมหาวิทยาลัย บรรยายคาสมันพาไปเลยเอากัน แต่พอมาได้สติตอนนี้แล้วก็รู้สึกทำไมจึงนินะ? เสียใจที่ถูกไอ้เวรที่เกลียดชังหน้าโคตรๆ จับรวบหัวรวบหางว่าฉัน?"

ผมไม่รู้เลยว่ารุ่นพี่จะรู้สึกอย่างนั้น ปลายนิ้วของผมพลันเย็นเฉียบ

"ไม่ใช่อย่างนั้นนะครับ ทำไม่ถึงได้พูดแบบนี้ล่ะครับ ถ้าไม่ชอบรุ่นพี่ ผมคงไม่ซื้อดอกไม้มาแล้วเอามาให้ถึงห้องหรอกครับ"

"แล้วมันยังงี้ ตอนนี้นายยังไม่สะบัดเสื้อโค้ตออกจากตัวเลยด้วยซ้ำ แล้วก็นั่งเหมือนเด็กโง่ที่รอรับโทษอย่างนั้นแหละ อยากรีบออกไปเร็วๆ จนใจจะขาดเลยล่ะสิ ตั้งใจจะไปกินข้าวคูหนึ่งแบบง่าย ๆ แล้วก็เขียนฉันทิ้งไปให้พ้นหูพ้นตาซะใหม่"

ผมตีเมตากับความสงบสุขในชีวิตประจำวันที่วนกลับมาจนเกือบลืมไปแล้วว่าที่ผ่านมารุ่นพี่มีปฏิกริยารุนแรงต่อทำที่ของผออย่างไรร เขาอ่อนไหวง่าย ผิดปกติหากไม่เห็นผมอยู่ตรงหน้าแม้เพียงแค่ครู่เดียว และเขาก็จะสติขาดผิงในทันทีเมื่อเห็นผมบาดเจ็บ ในระหว่างสองสามสัปดาห์ที่เราห่างกัน เขาคิดอะไรอยู่กันแน่นะ

ดวงตามกริบจ้องมองผออย่างโกรธซึ่ง ผมเผลอนั่งห่อตัวแล้วกระชับเสื้อโค้ตโดยไม่รู้ตัว เขาคว้าข้อมือของผออย่างแรงจนผมร้องเสียงหลงออกมาพร้อมกับที่ภาพเบื้องหน้ากลายเป็นสีขาวโพลนเพราะความเจ็บปวด

"ฮึก!"

รุ่นพี่กัดฟันแน่น มือใหญ่คล้ายข้อมือของผอออกต่างจากสายตาดูดันที่พร้อมจะฉีกขยำผมได้ทุกเมื่อ เขาถกเสื้อโค้ตของผอขึ้น แล้วเลิกแขนเสื้อไว้

ตัวที่ผมสวมอยู่ข้างในขึ้นตามจนถึงข้อศอก หลังจากเงยไปพักหนึ่ง เขาถึง
 แค้นหัวเราะออกมา

"ซองโฮฮยอน นี่นาย..."

แขนของผมถูกแต่งแต้มไปด้วยรอยเข็มฉีดยาเต็มไปหมด มีรอยจุดเล็กๆ
 อยู่ทั่วทุกที่ที่เข็มจะสามารถแทงเข้าไปได้ บาดแผลที่สมานซ้ำหลายแห่งยังคง
 ปราบปรามรอยซ้ำเป็นจ้ำอยู่ รอยซ้ำสีเข้มกระจายเป็นจุดกระดำกระด่าง สารรูป
 ดูไม่ต่างจากคนติดยาขั้นรุนแรงเลยสักนิด

หลังจากเปิดเผยว่าเป็นผู้มีแอนติบอดี ผมก็ถูกเจาะเลือดไปนับครั้งไม่ถ้วน
 หนักสุดก็ถูกเข็มฉีดยาเจาะแขนวันละหลายครั้ง พวกนั้นไม่ได้จำกัดช่วงเวลา
 ในการขอรับเลือดจากผมด้วยซ้ำ เพราะจนถึงทุกวันนี้ผมยังเป็นคนเดียวที่มี
 แอนติบอดี ในขณะที่มีเชื้อเพิ่มขึ้นทุกวันๆ พวกเขาจึงไม่มีทางเลือกอื่น
 นอกจากต้องพัฒนาวัคซีนให้เร็วที่สุด

เพราะอย่างนั้นผมจึงชอบผมยิ่งกว่าตอนที่สมบุกสมบันเอาชีวิตรอด
 อยู่ในวิทยาเขตโดยไม่ได้กินหรือนอนหลับอย่างเต็มอิมเสียอีก ผมหลีกเลี่ยงที่
 จะถอดเสื้อตัวนอกออกเพราะไม่อยากให้เขาเห็นร่องรอยพวกนี้ ตอนนี้ฤดูกาล
 กำลังเปลี่ยนผ่านจากฤดูหนาวไปเป็นฤดูใบไม้ผลิ เวลาอยู่ต่อหน้าครอบครัว
 ผมจึงสวมเสื้อผ้ายาวๆ แล้วแก้มักทำเป็นว่าสบายดี เพราะกลัวว่าทุกคนจะกังวล
 เมื่อเห็นสภาพของผม

"เมื่อไหร่คิดว่าที่นายหน้าซีด...เพราะตื่นตกใจเลยเป็นแบบนี้ ฉันมันบื้อ
 ชะมัด"

"..."

"...แม่ง"

รุ่นพี่ใช้นิ้วโป้งลูบข้อมือที่ผมมองเห็นกระดูกปูดนูนออกมาสองสามครั้ง
 ก่อนจะละมือออกไป

"ผมแค่กลัวนิดหน่อยนะครับ ก็รุ่นพี่เป็นชะอย่างนี้ครับ มันก็จริงแหละ
 ครับที่ตอนแรกผมเกลียดรุ่นพี่เข้าไส้จนต้องกัดฟันกรอดๆ คิดว่ายังไงชะชาติ
 นี้ก็คงจะไม่วันลงรอยกับคนอย่างรุ่นพี่ได้เด็ดขาด ถึงจะเคยคิดอย่างนั้น แต่

หลังจากผ่านอะไรมาด้วยกัน เราก็ได้ใกล้ชิดกันมากขึ้น คงเป็นเพราะตอนนี้ เราได้กลับมาใช้ชีวิตประจำวันกันตามปกติอีกครั้งด้วยแหละ ผมเลยคิดว่า รุ่นพี่คงไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องมาใส่ใจคนอย่างผมอีกแล้ว"

"..."

"เราเองก็ไม่ได้ข้องเกี่ยวอะไรกันตั้งแต่แรก เพราะงั้นผมเลยไม่รู้ว่าตอนนี้ ควรจะชวนคุยเรื่องอะไรดี จะพูดเรื่องที่ลุ่มลึกคลุกคลานอยู่ในตรงซอมนั้น ก็ไม่ได้ ผมเลย..."

"นายคงไม่ได้เบื่อฉันหรอกนะ?"

ผมหยุดหายใจไปชั่วขณะ ก่อนจะสบตารุ่นพี่แล้วพูดออกไปอย่าง ชัดถ้อยชัดคำ

"ถ้าผมเปลี่ยนใจง่ายขนาดนั้น ผมคงไม่สารภาพรักกับรุ่นพี่ไปตั้งแต่แรกหรอกครับ"

เขาจ้องมองเข้ามาในดวงตาของผมแทนคำตอบ

"ของโฮฮยอน"

"ครับ"

"โฮฮยอนคนสวยของฉัน"

เขาหลุบตาต่ำลงเล็กน้อย นัยน์ตาสีดำที่เคยจ้องผมไม่กะพริบซ่อนอยู่ ภายใต้ขนตายาว เขาอ้าปากก็มึนจ๋ารวกับกำลังลังเลในการเลือกคำพูดอย่างไม่สมกับเป็นเขาอยู่สองสามครั้ง ก่อนที่เสียงแผ่วเบาจะลอดผ่านออกมา ในที่สุด

"อย่าเกลียดฉันเลยนะ ถึงฉันจะช่วยชีวิตนายไม่เคยได้ ถึงฉันจะฆ่าพวกผู้คิดเชื้อที่เล็งนายอยู่ไม่ได้ ถึงฉันจะทำเรื่องผิดพลาดมากมายกับนายไป... แต่ได้โปรดอย่าเลิกชอบฉันเลยนะ"

หัวใจของผมพลันรู้สึกอุ่นวาบขึ้นมา พอถูกรุ่นพี่จ้องมองมาอย่างไม่ลดละ ผมก็ไม่ว่าจะต้องตอบสนองกลับไปอย่างไรดี

"ตกลงครับ"

ผมยิ้มออกมาบ้าง

"เพียงวอน ผมชอบพี่นะครับ ดูท่าผมคงจะชอบพี่มากๆ มากกว่าที่พี่คิดซะอีก"

เขาเองก็พลอยยอมยิ้มเบาๆ ตามผมไปด้วยคน ดูเหมือนเขาจะ 모르ตัวด้วยซ้ำว่าตัวเองกำลังยิ้มอยู่ เหมือนกับว่าแค่เห็นผมยิ้มก็เลยยิ้มตามออกมาอย่างลืမ်ตัว

"แล้วพี่ล่ะครับ พี่ชอบผมไหม"

"ชอบไหม มะ...ไม่ ไม่รู้สิ ฉันเองก็ไม่แน่ใจ"

รูปปากของรุ่นพี่ที่พูดวกไปวนมาเริ่มบิดเบี้ยว

"ฉันเคยคิดว่าถ้าหนีจากมหาวิทยาลัยมาได้ก็จะหนีจากนายได้ แล้วก็จะได้กลับไปใช้ชีวิตอย่างปกติสุขเหมือนตอนก่อนจะรู้จักนาย แต่ตัวฉันตอนนี้กลับไม่ได้คิดแบบนั้น นานมากแล้วที่ฉันคิดเรื่องอื่นไม่ออกนอกจากเรื่องของนาย ฉันจำไม่ได้แล้วด้วยซ้ำว่าตัวเองเคยใช้ชีวิตอยู่บนโลกนี้โดยที่ไม่มีนายได้อย่างไร"

ทั้งๆ ที่เขาเป็นฝ่ายพรังพรูเรื่องเศร้าออกมา แต่ทำไมคนที่รู้สึกเหมือนกับว่าน้ำตาจะไหลออกมาดันเป็นผมซะงั้น ผมกางแขนออกโดยไม่พูดอะไร ก่อนที่เขาจะเอนตัวมาหาในท่าฟุบเข้ามาในอ้อมแขนของผม ผมกอดแผ่นหลังกว้างของเขาอย่างปลอบประโลม

"ถึงฉันจะไม่รู้ว่าตัวเองชอบหรือไม่ชอบนาย แต่ฉันรู้อยู่แค่ว่าอย่างหนึ่ง สยอนอา ฉันยังต้องการนาย ฉันอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีนาย"

เราไม่ได้พูดคุยกันต่อ โดยที่เขาไม่ได้ฝันอธิบายอะไรเพิ่มเติม ส่วนผมเองก็ไม่ได้ฝันตอบอะไรกลับไปเหมือนกัน เราอดกันอยู่เงียบๆ พักใหญ่ ผมไม่ได้รับรู้สักเคอะเขินหรือไม่คุ้นเคยกับเขาที่พบกันในชีวิตประจำวันอันแสนสงบสุขอีกต่อไป

ในที่สุดตรงซอกมุมหนึ่งของหัวใจที่แช่แข็งอยู่ในฤดูหนาวอันอ้างว้างก็ได้ละลายลง รวากับดอกตูมที่งอกออกมาจากปลายกิ่งแห่งโกรันทีละดอกสองดอก

รู้ตัวอีกทีเวลาก็ล่วงเลยมาจนถึงตอนเที่ยงแล้ว ซีนมัวเอ๋อระเหยอยู่ใน

ห้องต่อแบบนี้มีหวังได้พลาดมือเที่ยงแน่ๆ เราวางแผนกันว่าจะไปกินข้าวในร้านอาหารที่ตามมาไว้ล่วงหน้า แล้วก็ไปกินน้ำสตรอเบอร์รี่กับเค้กสตรอเบอร์รี่ที่คาเฟ่ ต่อด้วยดูหนังในช่วงบ่าย จากนั้นพอหนังจบก็คงจะมีปิดท้ายด้วยดินเนอร์ ผมรู้สึกประหม่าเกินเหตุอยู่คนเดียวเพราะมันเป็นเดดแรก แต่พอลองมาคิดดูดีๆ แล้วตารางของเรานั้นแน่นมาก เพราะมันเลยต้องรีบไปให้ทันเวลา

ผมผลักรุ่นพี่เข้าไปในห้องก่อนเป็นอันดับแรก ถึงจะเป็นวันที่ซี้ดๆ ขนาดไหนก็ต้องเป่าผมที่เปียกให้แห้งก่อนจะออกไปข้างนอก ในขณะที่นั่งเหม่อลอยอยู่บนโซฟาในห้องนั่งเล่นคนเดียว ผมก็เบนสายตาไปที่อีกฝั่งก่อนจะเห็นห้องด้านในผ่านช่องว่างระหว่างประตูที่แง้มเปิดออกครึ่งหนึ่ง

ในห้องกว้างขวางนั้นมีเพียงโต๊ะกับชั้นติดผนังแทนที่จะเป็นเฟอร์นิเจอร์ทั่วไปอย่างตู้เสื้อผ้าหรือเตียง ผมเห็นมิดแกะสลักกับภาพสเก็ตซ์ที่เหมือนภาพร่าง แล้วก็วัสดุจำพวกปูนปลาสเตอร์และดินเหนียวที่วางกองสะเปะสะปะอยู่ด้วยกัน

สตูดิโอทำงานส่วนตัว?

ผมเกิดอยากรู้อยากเห็นขึ้นมา แต่เห็นที่จะเข้าไปดูโดยพลการก็คงไม่ได้ ผมเลยหันไปตะโกนขออนุญาตเขา

"ผมขอสำรวจห้องได้ไหมครับ"

"เชิญสำรวจได้เต็มที่เลย ว่าแต่อยากดูฉันเปลี่ยนเสื้อผ้าด้วยไหมล่ะ จะเข้ามาดูใกล้ๆ ก็ได้นะ หรืออย่าเอาแต่ดู มาถอดเองเลยเป็นไง"

คำตอบที่ไร้ยางอายดังกลับมา ผมจึงรีบเอ่ยขอโทษอย่างรวดเร็ว

"ขอโทษครับ ผมไม่ดูแล้วครับ"

"ทำไมล่ะ ไหนนายว่าจะดูไง"

"ก็มัน...คือ...มาคิดดูแล้วเดินสำรวจเองตามใจชอบมันก็น่าจะเสียมารยาทนะครับ"

"ความสัมพันธ์ระหว่างเรามาไกลขนาดนี้แล้ว ยังมาเสียมารยาทอะไรกันอีก"

รุ่นพี่หัวเราะเบาๆ ความสัมพันธ์ระหว่างเรานั้นเหวอ ตอนที่ความสัมพันธ์ยังไม่ชัดเจน ผมคงจะคิดว่าเขาพูดจาประสาทอะไรอีกแล้ว และก็คงจะปล่อยผ่านไป แต่ตอนนี้มันกลับฟังดูต่างออกไปนิดหน่อย เพราะผมรู้สึกได้ถึงความจริงจังที่แฝงอยู่ในคำพูดนั้น

ผมรู้สึกสมจริงอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ผมอยู่กับเขาตามลำพังในห้องที่ไม่มีคนอื่นอยู่ด้วย ตอนนี้ไม่มีทั้งผู้ติดเชื้อมาคอยคุกคามชีวิต ไม่มีทั้งพวกผู้รอดชีวิตจอมละโมภที่คอยแกล้งแหยงเสียบ้าง เราสามารถทำอะไรก็ได้ตามใจต้องการ เออ...ปกติรุ่นพี่ก็ทำอะไรตามใจอยากโดยไม่สนสถานการณ์อยู่แล้วนี่นะ

จู่ๆ ผมก็เขินขึ้นมาดื้อๆ เลยนั่งตัวตรงหันหน้าขณะที่สายตาค้างมองผนังไปเรื่อยเปื่อย ก่อนจะเริ่มรู้สึกง่วงขึ้นมา ตั้งแต่เข้าไปตามนัดโรงพยาบาลไม่พอ ข้างยังถูกเจาะเลือดไปเยอะอีก ร่างกายของผมอ่อนเพลียจากความเหนื่อยล้า รู้ตัวอีกทีก็เอนศีรษะพิงโซฟานุ่มๆ แล้วผล็อยหลับไป

สายลมเย็นเยือกพัดผ่านแก้ม กิ่งไม้ที่แห้งกรังยื่นออกมาบดบังท้องฟ้า รวกับใบเมฆมุม หิมะที่แสนเปล่าเปลี่ยวโปรยปรายลงมาจากท้องฟ้าสีหมกหมัว

เลือดที่ไหลไม่หยุดซึมซอกเต็มขาทางเกงและข้อเท้า ก่อนจะไหลอาบลงมาย่อมผืนดิน เลือดแข็งตัวอย่างรวดเร็วในสภาพอากาศที่หนาวจัด อาการเจ็บแปลบตรงน่องค่อยๆ รุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ

ผมก้มมองลงไปอย่างเหม่อลอย ก่อนจะเห็นใครคนหนึ่งนอนอยู่บนพื้นเย็นเยือกที่มีเศษดินและหิมะปะปนกันอยู่ เขาคอนั่นคือรุ่นพี่ ผมด้านหน้าที่ชุ่มไปด้วยเหงื่อแนบติดไปกับหน้าผาก ใบหน้าด้านล่างที่เห็นอยู่นั้นดูซีดเซียวอย่างน่าประหลาด

"รุ่นพี่ครับ รุ่นพี่!"

ไร้เสียงใดตอบกลับมา ในอกผมพลันปวดหนึบ ผมลิ้มกระทั้งความเจ็บตรงขาข้างที่ถูกลูกกระสุนปืนถากแล้วโงนเงนลึกลงตรงหน้าเขา ผมลองเรียกเขาอีกสองสามครั้ง ก่อนจะเอื้อมมือออกไปแหวกคอเสื้อที่เปื้อนฝุ่นกับเลือดแล้ว

แต่เช้าที่ตื่นคอ ทว่า...

"..."

ซีพจน์ไม่ตื่น

ผมต้องเข้าใจผิดไปแน่ๆ อากาศคงหนาวจัดจนมือเย็นเลยจับซีพจน์ไม่ได้ ผมกัดฟันแล้วโน้มตัวลงไปเล็กน้อย คราวนี้ผมใช้ฝ่ามือสัมผัสผิวนอกคอที่เย็นจัดของเขา ผมมือไม่สั่นเทิ้มอย่างบ้าคลั่งโดยไม่รู้ตัว

"ตื่นสิครับ ตื่นขึ้นมาสิ อีกแค่นิดเดียวเราก็จะรอดแล้วนะครับ ป้ายรถเมล์อยู่แค่ตรงเชิงเขาตัวเอง ถนนเส้นนี้คนผ่านกันเยอะ ตื่นขึ้นมาเถอะนะครับ... นะครับ?"

ภาพเบื้องหน้าหม่นมืดลงเรื่อยๆ จนผมมองไม่เห็นอะไรนอกจากรันพีที่นอนหลับตานิ่ง ผมจับมือที่ไร้เรี่ยวแรงแล้วลูบแก้มที่เย็นลงอย่างรวดเร็วของเขาอย่างร้อนรนเพื่อแบ่งปันความอบอุ่นที่กำลังจะหายไปจากร่างกายของเขาสุดชีวิต

"เราเกือบจะหนีออกไปได้จริงๆ แล้วนะครับ อดทนอีกนิด อีกแค่นิดเดียวเราก็จะออกไปได้แล้วครับ ไหนเคยสัญญาว่าเราจะออกไปด้วยกันไงครับ"

ผมกวาดตามองไปรอบๆ อย่างลนลาน มีเพียงภูเขาชาวโพลนที่ตั้งตระหง่านโอบล้อมรอบตัวเรา ผมไม่เห็นใครเลยทั้งผู้ติดตาม พวกทหาร หรือผู้รอดชีวิตคนอื่นๆ สายลมที่บาดผิวกัดตรงขอบหู คราบสีแดงเข้มติดอยู่บนหิมะที่ทับถมกันตามทางที่ผมกับรันพีเดินผ่านมา

"อุตส่าห์มาไกลถึงนี้แล้ว รันพีคิดจะยอมแพ้เหรอครับ ทำไมไม่ตอบผมล่ะครับ รันพี ได้โปรดพูดอะไรหน่อยเถอะครับ ทำไมตัวเย็นอย่างนี้ล่ะครับ ทำไม...ทำไมหัวใจถึงไม่เต้น"

ผมพรีาเพื่อพร้อมกับเขาไหล่ของเขายังคนเสียสติ เสียงของผมแหบแห้งราวกับต้นไม้ในฤดูหนาว ผมเริ่มประคองตัวเองให้นั่งอยู่ได้ยากขึ้นเรื่อยๆ เลือดค่อยๆ ไหลซึมออกจากจุดที่ผมทรุดตัวลง

สุดท้ายผมก็พับลงบนแผ่นอกของรันพี ร่างกายของผมทับอยู่บนร่างกายของเขาที่นอนแน่นิ่งไม่ขยับเขยื้อนและซีพจน์ไม่ตื่นอีกต่อไป หัวใจของผม

ปวดร้าวรากับจะแหลกสลาย ผมรู้สึกเหมือนลำคอถูกมีดกรีดและเหมือน
 ปอดถูกบดขยี้ทุกครึ่งยามที่หายใจ แต่ก็น้ำแปลกที่ไม่มีน้ำตาไหลออกมา ผม
 รวบรวมแรงเฮือกสุดท้ายกระซิบบอกเขา

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/44ApYPB>